

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/170/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118212776
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118212776.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudkýň JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobkyne: M. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, XXX XX V. V., zastúpenej Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.769, 81 Eur s príslušenstvom, o finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/13/2018 - 133 zo dňa 12. 02. 2019, taktó

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/13/2018 - 133 zo dňa 12. 02. 2019 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.769,81 Eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 300,- Eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške (výrok III.). Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobkyne, ktorou sa táto domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 1.769,81 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, tvrdiac, že zmluva bola uzavretá medzi stranami sporu o revolvingovom úvere č. 8500045942 zo dňa 17. 04.2014. Z dôvodu nedodržania písomnej formy zmluvy a absencie obligatórnych náležitostí sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Namietala neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi v časti dohody o výške úrokov, v časti dohody o poskytovaní služby (bod 8.) a v časti dohody o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej začal zamestnávateľ žalobkyne na žiadosť žalovaného vykonávať zrážky zo mzdy. Žalovaný vyplatil žalobkyni na základe zmluvy reálne sumu 1.284,25 Eur, pričom žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 3.054,06 Eur. Zároveň žalobkyňa žalobou uplatnila primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že medzi stranami sporu bola dňa 17. 04. 2014 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. 8500045942 (ďalej „zmluva“). Ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. OZ, keďže žalovaný ako dodávateľ konal pri jej plnení a uzatváraní v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 OZ) a

žalobkyňa ako spotrebiteľ - fyzická osoba nekonala pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 53 ods. 4 OZ). Zároveň sa predmetná zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. K uzatvoreniu zmluvy došlo tým spôsobom, že najprv žalobkyňa dňa 15. 04. 2014 podpísala a vyplnila body 1. až 5. žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere ako jednostranného právneho úkonu, ktorý súd považuje za návrh na uzavretie zmluvy. Následne zástupca žalovaného dňa 17. 04. 2014 podpísal a vyplnil bod 6. predmetnej žiadosti (údaje o schválenom revolvingovom úvere) a vystavil oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré mali byť prijatím návrhu a teda uzavretím zmluvy. Taktiež nebolo sporné, že žalovaný poukázal žalobkyni peňažné prostriedky vo výške 1.284,25 Eur, pričom ona žalovanému zaplatila doposiaľ 3.054,06 Eur. Za sporné medzi stranami súd považoval, či zmluva má písomnú formu a obsahuje obligatórne náležitosti, či je úver bezúročný a bez poplatkov, výška prípadného bezdôvodného obohatenia a existencia nároku na primerané finančné zadostučinenie. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúceho v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“. Uvedeným sa súd riadil pri skúmaní zmluvy. Súd v rámci dokazovania zistil, že návrh na uzavretie zmluvy (žiadosť) a prijatie návrhu (žiadosť - bod 6 a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) nie sú totožné a líšia sa okrem iného v údají o RPMN pre úver. Vzhľadom na uvedené nemožno hovoriť o akceptácii návrhu (žiadosti) zo strany žalovaného, ale o novom návrhu, ktorý by mala žalobkyňa písomne prijať alebo odmietnuť (§ 44 OZ). V konaní však nebolo preukázané, že by žalobkyňa následne urobila ďalší písomný úkon, z ktorého by vyplynulo, že by takýto nový návrh žalovaného prijala. Súd teda na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) pre úver (je právne bezvýznamné, či zmena týchto údajov bola v prospech alebo v neprospech spotrebiteľa). Súd preto dospel k záveru o nedostatku písomnej formy zmluvy, resp. o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. a to RPMN. V oboch prípadoch (nedostatok písomnej formy zmluvy, absencia RPMN) sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z. z.). Súd ďalej preskúmaním zmluvy zistil, že neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2014. Termín jednotlivých splátok úveru vrátane termínu konečnej splatnosti vyplývajú iba z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi ako jednostranného právneho úkonu žalovaného. Žalobkyňa v čase podpisu žiadosti nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a nasledujúcich splátok vrátane tej poslednej, teda nevyjadřila vôľu byť touto časťou zmluvy viazaná. Konvalidovanie obsahu zmluvy o tieto údaje nemožno nahradiť listinou žalovaného - oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, žalobkyňou nepodpísaným, a to ani za situácie, keď podľa bodu 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní, toto oznámenie predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy, nakoľko sa nepochybne jedná o zmluvné dojednania vypracované žalobcom, formulárového charakteru bez možnosti ovplyvnenia textu zmluvných dojednaní spotrebiteľom, vrátane bodu 13 žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere (viď rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/23/2017 zo dňa 31. 10. 2017, Krajského súdu Prešov sp. zn. 22Co/44/2018 z 21. 08. 2018, vo veci totožného veriteľa vo vzťahu k termínu konečnej splatnosti). Takýto záver je aj v súlade so Smernicou 2008/48, nakoľko neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytnutí služby (body 8.1 - 8.6 zmluvy) uvedenú podmienku (bod 8.1 zmluvy - Dohoda o poskytnutí služby) už súdy vyhlásili za neprijateľnú (napr. Okresný súd Prešov v rozsudku č. k. 10C/291/2014 -36 zo dňa 05. 12. 2014 v spojení s rozsudkom KS Prešov sp. zn. 15Co/70/2015 zo dňa 27. 05. 2015, Okresný súd Prešov v rozsudku č. k. 12C/255/2016- 54 zo dňa 30. 01. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 22Co/44/2018 zo dňa 21. 08. 2018). Občiansky zákonník neprijateľné podmienky taxatívne nevymenúva, ale dáva možnosť vyvodiť dôsledky zo zmluvného dojednania v spotrebiteľskej zmluve, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v

právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Zmluvné dojednanie bod 8.1 bolo žalovaným vopred zakomponované do textu formulárovej zmluvy v takom znení, že bez ohľadu na to, či spotrebiteľ možnosť odkladu splátok niekedy v budúcnosti využije, a či bude mať o túto službu záujem alebo nie, žalovaný si odplatu vyúčtoval už v čase uzavretia zmlúv. Takéto zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na neprimerane vysokú odplatu za poskytnutie služby, so splatnosťou ihneď pri poskytnutí úveru a jej jednostranné započítanie s úverovými prostriedkami na vyplatenie, je jednoznačne neprijateľná a neplatná podmienka podľa § 53 ods. 1, 5 OZ. Neobstojí teda tvrdenie žalovaného, že celková výška úveru je 1 500 Eur s tým, že v dôsledku započítania pohľadávky žalovaného (poplatok podľa bodu 8.1 písm. a/ zmluvy) voči výške poskytnutého úveru žalobkyni, bola žalobkyni vyplatená suma 1 284,25 Eur, pretože započítať pohľadávku z neplatného právneho úkonu voči existujúcej pohľadávke nemožno (§ 580 OZ). Keďže do výšky poskytnutého úveru (1.500,- Eur) bol započítaný aj poplatok 215,75 Eur, v skutočnosti žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.284,25 Eur. Súdny dvor v rozsudku C-377/14 vysvetľoval pojem celková výška úveru ako sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že zmluva obsahuje nesprávnu celkovú výšku úveru /§ 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z./ . Súd vzhľadom na vyššie uvedené považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2014. Vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov súd tvrdenia žalobkyne o neprimeranej odplate a sankciách bližšie neskúmal. Pokiaľ ide o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, táto súdu predložená nebola, preto ju nebolo možné preskúmať. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy (§ 551) je špeciálnym zabezpečovacím prostriedkom akcesorickej povahy, ktorý vo vzťahu k hlavnému záväzku plní funkciu zabezpečovacia (pre veriteľa zabezpečuje jeho nárok voči dlžníkovi) a uhradzovacia (ak dlh nie je riadne a včas splnený môže veriteľ pristúpiť k úhrade dlhu prostredníctvom zabezpečovacieho prostriedku). Dohoda o zrážkach zo mzdy je akcesorická vo vzťahu k hlavnému záväzku, bez existencie ktorého zaniká. Ak zanikol záväzok zo zmluvy splnením, zanikol aj akcesorický záväzok (dohoda o zrážkach zo mzdy) a teda neexistuje naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa žalovanému doposiaľ zaplatila sumu 3.054,06 Eur a čerpala 1.284,25 Eur. Keďže žalobkyňa plnila nad rámec čerpaných prostriedkov, hoci úver je bezúročný a bez poplatkov, nepochybne na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalobkyni povinný vydať (§ 451 ods. 2), preto súd žalobe v časti o zaplatenie 1.769,81 Eur (3.054,06 Eur - 1.284,25 Eur) vyhovel. Súd žalobe vyhovel aj v časti primeraného finančného zadosťučinenia uplatneného vo výške 300,- Eur. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplývajú dva predpoklady pre priznanie nároku, a to 1/ úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a 2/ spôsobilosť takéhoto porušenia privodiť spotrebiteľovi ujmu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy /viď rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 22Co/33/2017 z 31. 10. 2017/. Výška satisfakcie v podobe poskytnutia finančného zadosťučinenia spočíva na úvahe súdu. Žalobkyňa v konaní úspešne uplatnila porušenie svojich práv vyplývajúcich z predpisov o ochrane spotrebiteľa (v časti bezdôvodného obohatenia súd žalobe vyhovel vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru). Okrem toho z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyni boli vykonávané zrážky zo mzdy aj po tom, čo (vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru) vrátila žalovanému čerpané prostriedky, a to ešte za obdobie 02/2016 až 11/2017, na podklade dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá medzičasom ako akcesorický záväzok zanikla. Teda vykonávanie zrážok zo mzdy po dobu takmer dvoch rokov bolo nedôvodné a žalovaný sa na úkor žalobkyne neoprávnene obohacoval. Vzhľadom na uvedené a výšku bezdôvodného obohatenia (1.769,81 Eur), je v tomto prípade poskytnutie finančného zadosťučinenia v sume 300,- Eur plne dôvodné a primerané (napr. Krajský súd Trenčín rozsudkom sp. zn. 4Co/395/2016 z 31. 08. 2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica 5C/60/2016 - 43 z 25. 07. 2016 v časti, v ktorej súd prvej inštancie pri výške bezdôvodného obohatenia 4.521,34 Eur priznal primerané finančné zadosťučinenie 500,- Eur). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, t.j. podľa výsledku sporu. Žalobkyňa bola v spore v celom rozsahu úspešná, preto jej súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu. Záver súdu prvej inštancie pri názore, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, je nesprávny, popiera účel a zmysel zákona a odporuje aj požiadavkám vysloveným Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15. Záver súdu o tom, že zmluva neobsahuje RPMN, pretože táto nebola dohodnutá, sú po právnej stránke a aj po stránke skutkových zistení súdu nesprávne. Zákon č. 129/2010 Z. z. a ani

iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Nie je zrejmé na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza s v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Zákon č. 129/2010 Z. z. nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Údaj RPMN bol uvedený do zmluvy v čase jej uzavretia, tak ako to vyžaduje zákonná úprava. Táto skutočnosť teda nie je dôvodom pre to, aby súd mohol žalobe vyhovieť. Zmluva údaj o RPMN obsahuje v súlade s právnym poriadkom. Súd prvej inštancie rozhodol na základe nesprávnych skutkových a právnych záverov, nakoľko ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. nevykladal v súlade s ustanoveniami smernice 2008/48/ES. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EU vo veci C-42/15 s tým, že uvádzanie výšky, počtu a termínov splatnosti splátok neznamená ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky. Tvrdí, že zmluva údaj o počte, výške a termínoch splatnosti splátok obsahuje. Poukázal na to, že právny poriadok výslovne predpokladá to, časť zmluvy môže byť určená napríklad aj odkazom na obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzatvárajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Úverová zmluva uzavretá medzi sporovými stranami bola tvorená ustanoveniami na listine označenej ako zmluva o revolvingovom úvere, zmluvnými dojednaniami a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Zákonná náležitosť „termín konečnej splatnosti“ nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pričom zákonná úprava nešpecifikuje podrobnejšie, čo sa pod termínom konečnej splatnosti má uviesť, ako sa má tento údaj vyjadriť. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedené dvomi spôsobmi:

- určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok,
- spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

Žalovaný popiera závery súdu ohľadne „termínu konečnej splatnosti úveru“ ako nesprávne. Vo vzťahu k výroku súdu o povinnosti zaplatiť primerané finančné zadostučinenie žalovaný namietal, že sa jedná nezákonné rozhodnutie, nakoľko neboli splnené a preukázané podmienky pre jeho priznanie, poukazuje na predčasnosť takéhoto rozhodnutia. Systematickým a jazykovým výkladom ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. Právo na priznanie finančného zadostučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmito podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde, a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté. V čase vyhlásenia napádaného rozsudku neboli splnené uvedené podmienky, nakoľko žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa neexistovalo a ani k dnešnému dňu neexistuje. Ďalej namietal, že v konaní neboli preukázané podmienky na priznanie nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Účelom uvedeného ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadostučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadostučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie. Záver súdu týkajúci sa ustanovenia § 3 ods. 5 citovaného zákona je formálnym a arbitrážnym, keďže v rozsudku sa neuvádza, aké konkrétne právo určené na ochranu spotrebiteľa bolo tým porušené. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že má za to, že žalovaný v odvolaní iba účelovo napáda neodôvodnenosť niektorých jeho častí. V odvolaní neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti ako v doposiaľ zaslaných vyjadreniach, ktoré by odôvodňovali iný záver súdu ako ten, ktorý vyslovil súd prvej inštancie v rozhodnutí. Stotožňuje sa s názorom súdu o absencii údaje o RPMN, keďže v bode 5 zmluvy je uvedená len predpokladaná výška RPMN 70,01 %, napriek tomu, že zákonodarca presný údaj o RPMN považuje za neopomenuteľnú náležitosť, ktorej absencia zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Následne po podpise zmluvy žalovaný doplnil do bodu 6 inú výšku RPMN 67,21 % ako uvádzal v bode 5. Hodnota RPMN nezodpovedá reálnemu prepočtu, keď tá je v skutočnosti 92,98 %, takže v bode 5 a 6 žiadosti, ako aj v oznámení je uvedená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa. Súd nemá zdôvodňovať, že údaj RPMN sa dá dohodnúť, zákonná požiadavka na uvedenie presnej RPMN vychádza priamo z § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Táto požiadavka vyplývajúca z dikcie zákona nemôže byť spochybnená žalovaným ako „neuskutočiteľná“.

Jediné štádium uzatvárania úverovej zmluvy, kedy spotrebiteľ podpisuje úverovú zmluvu, je práve podpis žiadosti o poskytnutie úveru. To, že v čase podpisu zmluvy (žiadosti) spotrebiteľom zmluva neobsahovala údaj o RPMN (ako uvádza v odvolaní aj sám žalovaný), ale obsahovala len údaj o predpokladanej výške RPMN samo predstavuje absenciu zákonnej požiadavky na uvedenie údaju RPMN v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona. Vo vzťahu k uvedeniu termínu konečnej splatnosti, výške, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného. Údaj 42 mesiacov nemožno považovať za postačujúci, keď údaj o konečnej splatnosti má byť v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený jednoznačne tak, aby spotrebiteľ nemusel vykonávať ďalšie výpočty. Skutočnosť, že v oznámení o schválení úveru je uvedený dátum poslednej splátky, neobstojí, keďže tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca, a teda zmluva s takýmito náležitosťami dohodnutá nebola. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobcu. Vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu vo vyjadrení žalobkyňa uviedla, že zo samotnej dikcie ust. § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z. z. jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi toho, kto za takéto porušenie zodpovedá. Žiadna reálna ujma sa preto nepreukazuje. Vzhľadom na to, že zákon výšku primeraného finančného zadosťučinenia nestanovuje, má za to, že je logické a spravodlivé, aby primerané finančné zadosťučinenie vychádzalo z ujmy vzniknutej žalobcovi, v dôsledku čoho bol nútený domáhať sa svojich práv v tomto konaní. Žalovaný porušil právo žalobcu ako spotrebiteľa a je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie, súd v tejto časti rozhodol správne, nakoľko je bezpochyby preukázané, že konaním žalovaného došlo k poškodeniu práv a právom chránených záujmov žalobcu, ako spotrebiteľa. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa potvrdil ako vecne správny.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu žalobe žalobkyni vyhovel, keď vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.769,81 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- Eur. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Na základe podaného odvolania žalovaného tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania v zmysle § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav vo veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaného uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej stotožňuje, pričom poukazuje na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozsudku. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska opodstatnenosti žaloby žalobkyne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadom záveru,

že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, je správne. Odvolací súd poukazuje na vyhodnotenie vykonané súdom prvej inštancie uvedený v bode 35. odôvodnenia, keď súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nemal preukázanú existenciu zmluvy v písomnej forme, dospel k záveru o nedostatku písomnej formy zmluvy, ako aj záveru o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z., a to vo vzťahu k RPMN. Súd ustálil, že v oboch prípadoch, a to jednak pre nedostatok písomnej formy zmluvy, ako aj pre absenciu RPMN sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 Z. z. Okrem toho súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2014, keď termín jednotlivých splátok úveru vrátane termínu konečnej splatnosti vyplývajú iba z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi ako jednostranného právneho úkonu žalovaného. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na viazanosť odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného, pričom zdôrazňuje, že žalovaný v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil a nenamietal záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu nedostatku písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď súd prvej inštancie považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z., teda z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1. Keďže súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (okrem iného a predovšetkým) o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu nedostatku písomnej formy zmluvy, aplikujúc ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z., aj tento záver je postačujúci pre konštatovanie správnosti právneho posúdenia vykonaného súdom prvej inštancie, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyni je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Teda aj len tento dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedený v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie (nedostatok písomnej formy zmluvy), je postačujúci pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným žalobkyni (ktorý záver - právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie žalovaným v odvolaní spochybnené nebolo, keď takýto odvolací dôvod žalovaný v podanom odvolaní neuvádzal). Z týchto dôvodov preto nebolo potrebné sa v ďalšom zaoberať námietkami žalovaného v podanom odvolaní, ktorý namietal nesprávnosť právneho posúdenia vykonaného súdom prvej inštancie vo vzťahu k RPMN, údajom o počte, výške a termínoch splatnosti splátok a termínu konečnej splatnosti úveru, keďže konštatovaný nedostatok písomnej formy spotrebiteľskej zmluvy je postačujúci na to, aby úver poskytnutý žalobkyni bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Správne potom súd prvej inštancie ustálil s prihliadnutím na výšku poskytnutej čiastky žalovaným žalobkyni a výšku čiastky, ktorú žalobkyňa zaplatila žalovanému na tento spotrebiteľský úver, vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. S prihliadnutím na skutočne poskytnutú čiastku žalovaným žalobkyni vo výške 1.284,25 Eur a čiastku, ktorú žalobkyňa vyplatila na predmetný úver žalovanému spolu vo výške 3.054,06 Eur, predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného 1.769,81 Eur. Z týchto dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.769,81 Eur, za vecne správny.

9. Čo sa týka výroku súdu prvej inštancie, ktorým uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 300,- Eur, odvolací súd uvádza s prihliadnutím na odvolacie námietky žalovaného, že súd prvej inštancie vo veci správne aplikoval ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., pričom správne ustálil, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že predpokladom pre priznanie nároku je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a spôsobilosť takéhoto porušenia privodiť spotrebiteľovi ujmu. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní úspešne uplatnila porušenie svojich práv vyplývajúcich z predpisov o ochrane spotrebiteľa, a to v časti bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne, ktorej žalobe súd vyhovel vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že zo spisu vyplýva, že žalobkyni boli vykonávané zrážky zo mzdy aj po tom, čo s prihliadnutím na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru vrátila žalovanému čerpané prostriedky, a to ešte za obdobie od februára 2016 až do novembra 2017, a to na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá medzi časom ako akcesorický záväzok zanikla. Vykonávanie zrážok zo mzdy po dobu takmer dvoch rokov bolo preto nedôvodné a žalovaný sa po túto dobu na úkor žalobkyne oprávnené obohacoval. S prihliadnutím na vyššie uvedené, ako aj výšku bezdôvodného obohatenia 1.769,81 Eur, je podľa názoru súdu prvej inštancie v tomto prípade poskytnutie finančného zadostučinenia v sume 300,- Eur plne dôvodné a primerané, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní vo vzťahu k primeranému finančnému zadostučineniu namietal, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.

z., nakoľko žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa neexistovalo a neexistuje ani ku dňu podaného odvolania zo strany žalovaného. S takýmto výkladom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. odvolací súd sa nestotožňuje. Je nepochybné, že žalobkyňa bola v konaní úspešná vo vzťahu k časti žaloby, ktorou sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru s prihliadnutím k tomu, že súd prvej inštancie dospel k právnomu názoru, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu trpela nedostatkom písomnej formy, pričom vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať za konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ako to napokon nepochybne vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 389/2015 (bod 12. odôvodnenia). Právo na primerané finančné zadostučinenie nemožno viazať len na právoplatné rozhodnutie vo veci porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi tak, ako to tvrdí v podanom odvolaní žalovaný, keďže takéto právne posúdenie nevyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Právo na primerané finančné zadostučinenie má spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., ako aj osobitnými predpismi, pričom v súdnej veci je nepochybné, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v tomto konaní, keď súd prvej inštancie jej žalobu, ktorou sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, tak ako to už bolo konštatované vyššie, posúdil ako dôvodnú, pričom odvolací súd zároveň konštatuje, že za dôvodnú túto žalobu považuje aj odvolací súd poukazujúc už na vyššie uvedené. Z týchto dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil, aj čo sa týka nároku žalobkyne z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, aj čo sa týka nároku žalobkyne z titulu primeraného finančného zadostučinenia, a to postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

10. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorý rozhodoval o náhrade trov konania, odvolací súd preskúmaním veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal správne právne posúdenie v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, a keďže žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu úspešná, súd prvej inštancie správne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške, a to postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu v plnom rozsahu, vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, preto odvolací súd rozhodol tak, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).